

АРТЪР ТОФТ МИСИЯТА

Превод от английски: Деница Минчева, 2017

chitanka.info

Мир по света.

Двете фигури пристъпиха колебливо извън малкия разузнавателен кораб. Спускането им през атмосферата на планетата беше оставило ярка следа в небето като опашка на комета. Надяваха се, че долината, където бяха кацнали, е достатъчно закътана, за да прикрие тях и кораба им.

Двамата си размениха мрачни погледи. Никак не им допаднаше предстоящата мисия, нито заповедите, които ги бяха довели на тази невзрачна планета.

По-високият, който беше и по-възрастен от двамата, заговори на съскащия език на своята раса.

— Знам, че е наш дълг, но никак не съм съгласен с това, което се очаква от нас.

Другият само кимна в отговор.

Водачът подаде на спътника си малък вързоп, който беше донесъл от кораба.

— Ти го носи. Аз ще ти показвам пътя.

Той погледна нагоре към нощното небе, сякаш се надяваше да види кораба-майка, с който бяха стигнали до този див, размирен свят. Майка, и то каква!

Огледа неспокойно тъмните очертания на околните хълмове.

— Според указанията, които ни дадоха Наблюдателите, селището е в тази посока.

Двамата бавно се заизкачваха по плавното било на хълма. Внезапно водачът протегна ръка и спря спътника си.

— Някакви странни зверове са ни препречили пътя! — той използва своя светлинен лъч, за да освети група бели, обли животни, които стояха безмълвно пред тях. За момент животните се втренчиха в светлината, а после се отдалечиха, като леко подтичваха.

— Изглежда не са опасни — обади се по-младият пришълец и премести вързопата от едната си ръка в другата.

Двамата забелязаха, че земята, по която вървяха, е суха и твърда. Растителността беше рядка и хилава. Звездите в небето блестяха с

ярката светлина, характерна за студени безоблачни нощи.

Колкото повече приближаваха малкото село, толкова по-внимателно се движеха. От време на време при тях дотърчаваха малки животни, подушваха ги и излайваха тихо.

След като подминаха няколко каменни колиби и входовете на няколко пещери, водачът заговори шепнешком.

— Наблюдателите бяха прави, тези хора са съвсем примитивни. Живеят в пещери и колиби. Съмнявам се, че могат да обработват метали. Почти съм сигурен, че нямат писмен език. Истинска низша цивилизация, вероятно подобна на нашата преди две или три хиляди поколения.

Една самотна факла проблясваше пред тях. Като си проправяха път през камънаците край пътеката, те стигнаха до една дървена колиба, полуотворена към нощното небе. Двамата се прикриха наблизко и я наблюдаваха известно време.

Вътре в бараката имаше един мъжки и един женски индивид. Жената, доста млада и явно на ръба на изтощението, подаде голо бебе на мъжа, за да го държи, докато тя го облече.

Тъкмо това им бяха казали Наблюдателите, че тук ще открият новородено местно дете.

От мястото, където се бяха притаили, пришълците видяха как младата майка се отпусна с въздишка на земята. Мъжът внимателно сложи детето до нея и сам легна на пода от отъпкана пръст. След малко и двамата бяха заспали.

По-високият посетител пристъпи безмълвно напред и огледа новороденото. Устните му се движеха беззвучно и пръстчетата му безрезултатно се опитваха да сграбчат въздуха.

Пришълецът се протегна към вързопа, който спътникът му носеше, разви го и взе в ръце голо бебе. То също беше новородено.

Само след няколко мига той беше разменил местата на двете деца и беше сменил дрешките им.

Преди да си тръгнат, двамата отново огледаха спящите мъж и жена. Погледнаха за последно и детето, което бяха довели със себе си и сега щяха да изоставят на тази примитивна планета.

Сега, след като бяха приключили мисията си, двамата забързаха обратно към кораба. Този път водачът носеше откраднатото дете.

— Наблюдателите бяха прави — обади се той, когато вече бяха излезли от селцето. — Хората тук са изключително слабо развити, но изглежда забележително приличат на нас по външен вид. Повече от всяка друга раса, която сме изучавали.

— Да, нашите учени ще са доволни да получат този чудесен, съвсем здрав екземпляр.

— И все пак съжалявам, че се наложи да изоставим един от нашите сънародници на негово място.

— Както знаеш, нашата политика винаги е била да не разкриваме посещенията си пред местните жители. Точно затова се наложи да изчакаме една от жените на кораба-майка да роди, за да имаме новородено, което оставим на мястото на взетото дете.

— Но това дете, което оставихме, няма ли да се различава от местните, когато порасне? Все пак, то има зад гърба си напредъка на хиляди поколения от нашата цивилизация.

— Предполагам, че ще се различава. Ще бъде интересно да се върнем, когато е вече възрастен и да видим как се е развил в условията на този примитивен живот.

Когато стигнаха кораба си и тръгнаха да се качват по рампата, водачът се обърна отново към спътника си.

— Как се казваше това селище? Наблюдателите бяха записали името му.

— Казва се Витлеем — отвърна другият.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.